

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень про практику Суду № 144

Серпень-вересень 2011

Бах проти Сполученого Королівства - 56328/07 ***(Bah v. the United Kingdom)***

Рішення 27.9.2011 [Секція IV]

Стаття 14

Дискримінація

Відмова прийняти до уваги інтереси неповнолітнього, який підлягав імміграційному контролю, при вирішенні питання про визнання першочергового права на соціальне житло: *немає порушення*

Факти – У 2005 році, заявниці, громадянці Сьєрра-Леоне, був наданий дозвіл на перебування в Сполученому Королівстві протягом невизначеного періоду. Її неповнолітньому синові, як наслідок, було дозволено приєднатися до неї за умови, що він не буде користуватися державними фондами. Незабаром після його прибуття вона звернулася до місцевого органу влади за сприянням в пошуку житла, оскільки її попередній господар повідомив, що її син не міг залишатися в кімнаті, яку вона орендувала. Місцевий орган влади погодився допомогти їй, але, оскільки її син підлягав імміграційному контролю, відмовив у наданні їй першочергового права, на що за звичайних обставин вона могла розраховувати як особа з неповнолітньою дитиною, позбавлена житла не з власної волі*. Однак, місцевий орган влади допоміг заявниці знайти житло у приватному секторі у передмісті, а приблизно сімнадцять місяців потому надав їй соціальне житло в межах міста. Ні вона, ні її син не були бездомними протягом будь-якого час. У своїй заяві до Європейського суду заявниця скаржилася, що відмова в першочерговому наданні їй права на житло була дискримінаційною.

Право – Стаття 14 у поєднанні зі статтею 8: Оспорюване законодавство, очевидно, вплинуло на житлові умови і сімейне життя заявниці та її сина, так як воно зачіпало їх право на сприяння у пошуках житла, коли їм загрожувала бездомність. Таким чином, обставини справи підпадали під дію статті 8, а також підлягала застосування стаття 14.

Сину заявниці був дозволений в'їзд до Сполученого Королівства при обов'язковій умові, що він не буде вдаватися до користування державними фондами. Таким чином, диференційоване поводження із заявницею відповідно до житлового законодавства було спричинене умовним імміграційним статусом її сина, а не його національним походженням. Той факт, що імміграційний статус надавався законом, а не був притаманний особі від народження, не перешкоджало віднесення його до «іншої ознаки» для цілей статті 14. Проте, враховуючи елемент вибору, який містився в імміграційному статусі, виправдання, необхідне для диференційованого поводження на цій основі, не було настільки вагомим, як у випадку відмінності на основі притаманних або незмінних особистих характеристик, таких як стать або раса. Також, оскільки предмет справи – надання житла нужденним – мав переважно соціально-економічний характер, свобода розсуду, яка надавалася Уряду була відносно широкою.

Введення в дію критеріїв для розподілу обмежених ресурсів, таких як соціальне житло, було правомірним, за умови, що такі критерії не були довільними або дискримінаційними. Відмова у визнанні першочергового права заявниці не була в жодній частині довільною. Привізши свого сина в Сполучене Королівство і усвідомлюючи умови його дозволу на в'їзд, вона фактично погодилася не вдаватися до допомоги державних фондів для його підтримки. Було виправданим диференціювати поводження з претендентами на першочерговий статус між особами, які перебували у Сполученому Королівстві незаконно або на умовах, що вони не вдаватимуться до державних фондів, і іншими особами. Законодавство переслідувало законну мету, а саме справедливий розподіл дефіцитних ресурсів між різними категоріями претендентів.

Не применшуючи занепокоєння, яке відчувала заявниця у зв'язку з загрозою залишитися бездомною, Суд зазначив, що вона фактично ніколи не була бездомною, і що існували інші законодавчі обов'язки, які вимагали б від місцевої влади допомагати їй та її сину, якщо загроза стати бездомними стала б реальною. У даному випадку з нею поводилися по суті так само, як ніби за нею було визнане першочергове право: місцевий орган влади допоміг їй знайти оренду житла в приватному секторі в передмісті (у зв'язку з браком житла в місті) та запропонував їй соціальне житло в місті через сімнадцять місяців. Таким чином, диференційоване поводження, яке зазнала заявниця, було розумним й об'єктивно виправданим.

Висновок: немає порушення (одноголосно).

* Пункт 2 статті 9 Закону про притулок і імміграцію 1996 року, який був чинним на період, який відносився до обставин справи, передбачав, що особи, які підлягали імміграційному контролю, не бралися до уваги при визначенні того, чи мала інша особа першочергову потребу в житлі.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав

людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)